

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST nr. 5941 van 18 januari 2008 in de zaak X / IIde kamer

In zake: X,
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Ecuadoraanse nationaliteit, op 3 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging, met bevel om het grondgebied te verlaten, van 22 mei 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 december 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat, N. DIRICKX die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS die loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster is geboren te Otavalo op 18 augustus 1975 en is van Ecuadoraanse nationaliteit. zij is gehuwd met X geboren te Loja op 22 april 1968 en eveneens van Ecuadoraanse nationaliteit. Hun twee kinderen met name M S en H-J werden te Antwerpen-Borgerhout geboren op respectievelijk 12 juni 2005 en 26 oktober 2003 en hebben de Belgische nationaliteit.

Verzoekster dient op 23 april 2007 een aanvraag tot vestiging in. Op 22 mei 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de

vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn. Betrokkene diende een aanvraag tot vestiging is, in functie van haar minderjarig G S H J. Betrokkene kan niet beschouwd worden als zijnde ten laste van dit kind.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 3.1 van het 4de Protocol bij het EVRM.

2.1.1. Verzoekster betoogt in essentie dat de beslissing tot weigering van vestiging impliceert dat haar uitzetting ook een uitzetting van haar kinderen tot gevolg zal hebben, dat de Belgische kinderen niet alleen hier kunnen verblijven, dat de Belgische kinderen in België verblijven en het land niet kunnen worden uitgezet en dat een Belgische onderdaan die uit zijn land wordt gezet een schending inhoudt van artikel 3.1 van het 4de Protocol bij het EVRM.

Verzoekster argumenteert verder dat zij in het kader van artikel 8 EVRM voldoet aan de twee criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg hanteert bij de interpretatie van het begrip familie- of gezin, met name het bestaan van een band van bloed of aanverwantschap, en een voldoende hechte familiale band. Zij voegt daaraan toe dat zij tevens voldoet aan de door het Hof gestelde bijkomende voorwaarde opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op artikel 8 EVRM, met name de quasi onmogelijkheid om in het land van oorsprong een familieleven te leiden.

2.1.2. De bestreden beslissing betreft de weigering tot vestiging aan verzoekster, gezien zij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn van haar minderjarig kind, daar zij niet kan worden beschouwd als zijnde ten laste van dit minderjarig kind. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk “met bevel om het grondgebied te verlaten”.

De Belgische nationaliteit die wordt toegekend om te verhinderen dat een in België geboren kind staatloos zou zijn, maakt het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de moeder die onwettig in het Rijk verblijft, is afgeleverd, niet onwettig (Cass. 9 maart 2005, nr. PO50190F).

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in

hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekster is onderworpen aan artikel 40, §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en diende aldus aan te tonen dat zij ten laste is van zijn minderjarig kind, wat hij zoals verder uiteengezet, naliet te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 157.953, 26 april 2006; R.v.St., nr.130.936, 30 april 2004). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen het welk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). Bovendien impliceert de verwijdering van het grondgebied van verzoekster niet noodzakelijk de verwijdering van haar Belgische kinderen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Voor zover verzoekster zich beroept op de schending van artikel 3.1 van het 4de Protocol bij het EVRM volstaat de vaststelling dat de verwijderingsmaatregel enkel is gericht tegen verzoekster en niet tegen haar minderjarige kinderen. Er is dus geen sprake van een uitzetting van een kind met Belgische nationaliteit. Evenmin toont verzoekster aan dat ze niet samen met haar Ecuadoraanse echtgenoot en haar kinderen hun recht op gezinsleven kan uitoefenen in een ander land, waaronder haar land van herkomst. Dienvolgens maakt verzoekster evenmin een schending van artikel 3.1 van het 4de Protocol bij het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoekster betoogt dat uit deze bepaling voortvloeit dat zij “los van het feit dat haar Belgische kinderen gebruik hebben gemaakt van het recht op vrij verkeer (quod non) zich kan beroepen op het gemeenschapsrecht om tot het Belgische grondgebied toegelaten te worden of om een verblijfsvergunning te bekommen”. Verzoekster verwijst vervolgens naar het arrest ZHU en CHEN van het Hof van Justitie (H.v.J., 19 oktober 2004, nr. C-200/02). Naar analogie is zij de mening toegedaan dat zij een verblijfstitel kan verkrijgen op het Belgische grondgebied ondanks het feit dat zij niet ten laste is van haar kind. Zij stelt in casu dat zij via artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet gebruik kan maken van het Europese Gemeenschapsrecht zonder dat een grensoverschrijdend element aanwezig hoeft te zijn.

2.2.2. Artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet stelt dat:

*“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun **bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn**, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”*

Verzoekster betwist vooreerst het motief van de bestreden beslissing niet, met name dat zij niet ten laste is van haar minderjarig kind. Zij stelt derhalve ten onrechte dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet valt. Verzoekster kan dienvolgens de schending van de reglementaire bepalingen die van toepassing zijn op EU-onderdanen en gelijkgestelden dan ook niet dienstig inroepen.

Daar waar verzoeksters betoog betrekking heeft op het gemeenschapsrecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoekster niet aantoonde dat zij zich kan beroepen op het

gemeenschapsrecht. Het arrest Zhu en Chen van het Hof van Justitie van 19 oktober 2004 kan bovendien niet dienstig worden aangevoerd aangezien de omstandigheden van deze zaak niet overeenstemmen met de situatie van verzoekster. Met name het grensoverschrijdende element, eigen aan voornoemd arrest, ontbreekt in casu.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 7, 9, lid 1 en 3 en 10, lid 1 en 2 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

2.3.1. Verzoekster betoogt dat zij niet in België kan blijven en dus niet bij haar Belgische kinderen kan blijven die het recht hebben om hier te wonen, dat als zij het land dient te verlaten zij niet voor haar kinderen kan zorgen in België en dat zij onmogelijk vanuit haar land van herkomst haar kinderen kan verzorgen, er omgang mee hebben en er op regelmatige basis contact mee hebben.

2.3.2. Daargelaten de vraag of de door verzoekster geschonden geachte artikelen van het Kinderrechtenverdrag directe werking hebben, stelt de Raad vast dat verzoekster met haar betoog loutere beweringen poneert zonder aan te tonen waarom voormelde artikelen worden geschonden door de bestreden beslissing. Evenmin toont ze aan waarom ze in haar land van herkomst niet voor haar kinderen te zorgen, er omgang mee kan te hebben en er op regelmatige basis contact mee kan te hebben. De vermeende schending van het Kinderrechtenverdrag wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 januari 2008 door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

mevr.F. DE BOCK

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

Ch. BAMPS.